

Sygn. akt III Ca 480/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion - Hajduk

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa GetPro Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko H. N. (N.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt I C 26/18

prostując oznaczenie zaskarżonego wyroku jako wyrok zaoczny, uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt III Ca 480/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z 4 października 2018 roku oddalił powództwo w GetPro Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko H. N. o zapłatę kwoty 2560,62 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 listopada 2016 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwana H. N. zawarła z (...) Spółką Akcyjną w O. 25 maja 2016 roku umowę pożyczki ratalnej, umowa była zawarta na czas określony. Pozwana pożyczyła 1600 zł, a do spłaty miała 3053,78 złotych. Koszt udzielenia kredytu wyniósł 1453,78 złotych. Kredyt miał być spłacony w 12 ratach miesięcznych wg harmonogramu, który nie został sądowi przedłożony. Powód nie przedłożył dowodów na wypowiedzenie pozwanej umowy, co było warunkiem postawienia roszczenia w stan wymagalności. Sąd stwierdził, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Podstawą roszczenia był art. 509 k.c. w związku z art. 720 k.c. Powód nie przedłożył harmonogramu spłat, nie wykazał, że pozwana dokonywała jakichkolwiek wpłat, nie przedłożył wypowiedzenia, brak dowodu na postawienie pożyczki stan wymagalności, co było niezbędne do żądania od pozwanej spłaty całości udzielonej pożyczką kwoty, a co uniemożliwiło sądowi kontroli kontrolę wysokości roszczenia.

Powód apelacji zarzucił naruszenie art. 232 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie

wymagalności i zasadności istnienia zobowiązania pozwanej, podczas gdy powód przedstawił dowody, które wskazują wysokość i zasadność roszczenia, a wobec niestawienia się pozwanej na rozprawę powinny być uznane za prawdziwe, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie pełnego, wyczerpującego przytoczenia podstawy dokonanego rozstrzygnięcia, art. 339 § 1 i 2 k.p.c. przez niezastosowanie i oddalenie powództwa w sytuacji, gdy skoro pozwana nie stawiała się na rozprawę ani nie złożyła odpowiedzi na pozew, sąd pierwszej instancji winien wydać wyrok zaoczny i powinien przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie oraz naruszenie art. 6 k.c. przez niewłaściwą wykładnię.

Wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji ewentualnie o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z umowy pożyczki, harmonogramu spłaty oraz wypowiedzenia umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja musiała odnieść skutek.

Wydany w sprawie wyrok Sądu Rejonowego w istocie jest wyrokiem zaocznym, albowiem w pozwana nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła także żadnego oświadczenia procesowego, stąd na mocy art. 350 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy z urzędu sprostował oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku, prostując oznaczenie zaskarżonego wyroku jako wyrok zaoczny.

Sąd odwoławczy podziela zarzuty apelacji, w szczególności naruszenia art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Skoro Sąd Rejonowy miał wątpliwości co do okoliczności wskazanych w pozwie i dołączonych do pozwu dokumentów, winien był zobowiązać powoda do przedłożenia dalszych dokumentów celem wykazania wysokości i wymagalności roszczenia. Strona powodowa w sytuacji, kiedy pozwana nie bierze udziału w sprawie, nie kwestionuje żadnych okoliczności wskazanych przez powoda, miała pełne prawo przypuszczać, iż przedstawione przez nią dowody są wystarczające. Skoro jednak Sąd pierwszej instancji uznał, że w niniejszej sprawie powództwo budzi wątpliwości, to winien zobowiązać stronę powodową do przedłożenia stosownych dowodów w określonym terminie pod rygorem ich pominięcia, a potem dokonać całościowej oceny przedstawionego żądania i przedstawionych na jego poparcie dowodów. W niniejszej sprawie Sąd nie ocenił roszczenia pod względem treści art. 339 k.p.c. Prowadzenie postępowania dowodowego na etapie postępowania odwoławczego byłoby w istocie rozpoznaniem sprawy po raz pierwszy, co pozbawiłoby strony dwuinstancyjności postępowania.

Z tego względu wobec nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Rejonowy należało zaskarżony wyrok na mocy art. 386 § 4 k.p.c. uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Magdalena Balion – Hajduk